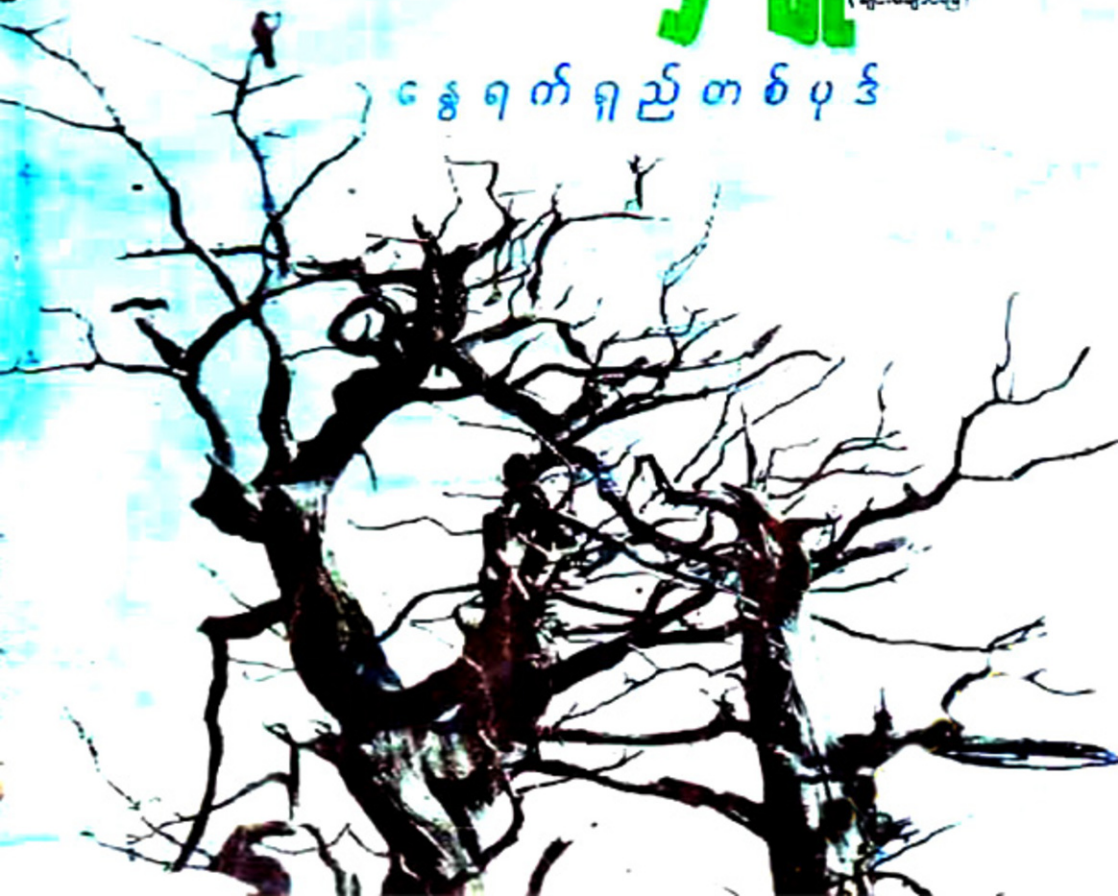

မောင်လှမျိုး

(ဆင်းသွင်)

နဂါးရည်တစ်ပုဒ်

ကျွန်တော်၏ “နွေရည်ရည်တစ်ပုဒ်” အမည်ရှိ လုံးချင်းဝတ္ထုတို ဗီဒီယိုဇာတ်ကား ရိုက်ကူးကြပါသည်။ ။ ထိုဗီဒီယိုဇာတ်ကား ထွက်လာသည့် အခါ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားအမည် “မျက်ရည်” ... ဟု သာ သိရပြီး ကျွန်တော့် ၏ မူလလုံးချင်းဝတ္ထုအမည်ဖြစ်သော “နွေရည်ရည်တစ်ပုဒ်” ဟူသည့် အမည်ကို စာတမ်းထိုးပြခြင်း၊ ပိုစတာများ တွင် ထည့်သွင်းရေးသားဖော် ပြခြင်း မရှိကြပါ။ ထို့ကြောင့် ဤအမှာ စာ၏ အမည်ခေါင်းစဉ်ကို “နွေရည်ရည်တစ်ပုဒ်”..ဟု ၊ ခံစားဝမ်းနည်းစွာ ကျွန်တော် ရေးထိုးမိပါသည်။ ။

★

အနုပညာအလုပ်ကို တကယ့်စည်းကမ်းတကျ လုပ်လေ့ရှိသူများ ဆိုလျှင် ပိုစတာတွင် ဖြစ်စေ၊ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားထဲတွင် ဖြစ်စေ...(ဗီဒီယိုဇာတ်ကားအမည်ကို မည်သို့ပင်ပြောင်းပြောင်း ဘာကြောင့်ပင် ပြောင်းပြောင်း) ကျွန်တော့် မူလ, လုံးချင်းဝတ္ထုအမည်ကို ထည့်သွင်းဖော် ပြရမည် ဖြစ်သည်။ ။

ဝတ္ထု - မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

ဇာတ်ညွှန်း - -----

ဒါရိုက်တာ -----

ဇာတ်ကားအမည် - “မျက်ရည်”..ဟု ရေးထိုးဖော်ပြရမည် ဖြစ်၏။ ယခုမူ ဇာတ်ကားထဲတွင် လည်းကောင်း၊ ပိုစတာများ တွင် လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထု - မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ) ..ဟု သာ ဖော်ပြပြီး၊ မူလ လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ်အမည်ဖြစ်သော ... “နွေရည်ရှည်တစ်ပုဒ်” ကို ၊ ဖော်ပြရေးထိုးထားခြင်း မရှိ၊ ဘယ်အမှိုက်ပုံ..သို့၊ လွှင့်ပစ်လိုက်သလဲ... မတွေးတတ်။

“မျက်ရည်” ဟူသော ဗီဒီယိုဇာတ်ကားလေးသည် မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)၏ “နွေရည်ရှည်တစ်ပုဒ်” ကို ရိုက်ကူးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လူသိရှင်ကြား မပြောကြားလိုလျှင် (သို့မဟုတ်) အကြောင်းကြောင်းကြောင့်၊ အမည်အသစ် ပြောင်းရပါသည် ဆိုလျှင်...၊ ကျွန်တော့်ထံသို့ အသိပေး အကြောင်းကြားသင့်ပါသည် ။

-အမည်သစ် ပြောင်းလဲလိုက်ဖို့ ကိုလည်း ကျွန်တော့်ထံသို့ ခွင့်မပန်။

-အမည်အသစ်ဖြင့် ဇာတ်ကားလေး ထွက်လာပြန်တော့လည်း မူလ (လုံးချင်း) ဝတ္ထုအမည် “နွေရည်ရှည်တစ်ပုဒ်”... ကို ထည့်သွင်း မဖော်ပြ။

ထို့ကြောင့် ... ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျမတတ် ခံစားရပါသည် ။

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဝယ်ယူပြီး ဗီဒီယို (သို့မဟုတ်) ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးကြသူ (အချို့)သည် ဝယ်ယူပြီးသည့် ထိုအနုပညာပစ္စည်းကို လမ်းဘေးက ကောက်ညှင်းပေါင်း ဝယ်စားသကဲ့သို့ သဘောထားတတ်ကြသလား မသိ။ (ရုပ်ရှင်သဘောတရားအရ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် ပြောင်းလဲလိုက်ရခြင်း၊ နေရာဒေသ ကူးလူးလိုက်ရခြင်းများကို မဆိုလိုပါ) လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး၊ အနုပညာသမားအချင်းချင်းတန်ဖိုးထားရမည့် ဓလေ့စရိုက်၊ လျော့ပါးနေတတ်ကြလေသည် ။ အနုပညာသမားစစ်စစ်တို့ ၌ ထိုဓလေ့ဆိုးတို့ မရှိနိုင်..ဟု ကျွန်တော် ခိုင်မတ်စွာ ယုံကြည်ထားပါသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ကျွန်တော်... ရင်မောရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခွင့်လွှတ်ပါသည်။

သို့သော်

ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ်က ကျွန်တော့်ကို ခွင့်မလွှတ်မှာ တော့ စိုးရိမ်ပါသည်။ “မျက်ရည်” ... ဟူသော အမည်မျိုးဖြင့်၊ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းသီးသန့်ရေးပြီး၊ ရောင်းစားသလားဟု ထင်မြင်ကြမှာ စိုးပါသည်။

(ဗီဒီယို/ရုပ်ရှင် ရိုက်ဖို့ အတွက် ဇာတ်လမ်းသီးသန့် မရေးဘူးပါ) “မျက်ရည်” ဟူသော အမည်မျိုးဖြင့် ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းရေးပြီး ရောင်းစားသည် ...ဟု တွေးထင်ရုံဆို တော်ပါသေး၏။ “မျက်ရည်”...ဆိုတဲ့ နာမည်က ဘယ်သူကဗျာခေါင်းစဉ်၊ ဘယ်သူဝတ္ထုတို ခေါင်းစဉ်၊ ဘယ်သူသီချင်းခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ရောင်းစားရသလားဟု ကျွန်တော့် စာဖတ်ပရိသတ်က ကျွန်တော့်ကို အထင်သေး အပြစ်ဖို့ မှာ ကို၊ ကျွန်တော်... (အရမ်း) ကြောက်ပါသည်။ (အလွန်) စိုးရိမ်ပါသည်။ [မျက်ရည်ဆိုတာ လူတိုင်းရဲ့ မျက်လုံးထဲက ထွက်တာပဲ။ တစ်ယောက်တည်း မူပိုင် မဟုတ်ဘူး ..ဟု ပြောပြဆင်ခြေပေးရမှာ ကိုလည်း ကျွန်တော် (အလွန်အလွန်) ရှက်ပါသည်။]

ထို့ကြောင့် မျက်ရည်..ဟူသော ဗီဒီယိုဇာတ်ကား၏ အမည်ကို ကျွန်တော် ပေးခြင်းမဟုတ်ပါကြောင်း၊ ကျွန်တော့်၏ “နွေရည်ရှည်တစ်ပုဒ်” အမည်ရှိ လုံးချင်းဝတ္ထုကို ဗီဒီယိုရိုက်ကူးပြီး သက်ဆိုင်သူတို့ ဘာသာ “မျက်ရည်” ဟု အမည်ပြောင်းလဲပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း... ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ (စာဖတ်ပရိသတ်)များအား သိစေလိုပါသည်။

ထို့ပြင် “မျက်ရည်”...ဟူသော အမည်ဖြင့် ကဗျာ... ဝတ္ထုတို... ဝတ္ထု

ရှည်... သီချင်း...ပြဇာတ်...ပန်းချီကားအမည် စသဖြင့် ဟိုး...ယခင်က ရှိခဲ့ဖူးလျှင်လည်း ၊ ထိုကဲ့သို့သော ဆင်တူယိုးမှား၊ ကိစ္စဆိုးသည် ၊ ကျွန်တော်နှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ပါကြောင်း အသိပေးအပ်ပါသည် ။ ရင်ထဲမှာ ပျို့အံချင်လာသဖြင့် ဤအမှာ စာကို ကျွန်တော် ရေးရခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ကျွန်တော်... ဝေဒနာများ စွာ၊ ရင်နာခြင်းများ စွာ၊ မျက်ရည်များ စွာ၊ ဒုက္ခများ စွာ၊ စိတ်မကောင်းခြင်းများ စွာ၊ သတိရခြင်းများ စွာဖြင့် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ဘူးသော ... “နွေရက်ရှည်တစ်ပုဒ်” အမည်ရှိ လုံးချင်းဝတ္ထုကို ဗီဒီယိုဇာတ်ကားအဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့သည့် “မျက်ရည်” ဇာတ်ကားတွင် စွမ်းစွမ်းတမံ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသော...

ဦးထွန်းထွန်းဝင်း၊ ဒေါ်ခင်သန်းနွယ်၊ မမျိုးသန္တာထွန်း၊ ကိုမင်းမောင်ကွန်း၊ မမိုးပြည့်ပြည့်မောင်တို့ နှင့် အခြားသော သရုပ်ဆောင်များအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ဤစာမျက်နှာထက်မှ မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည် ။

*

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ [စာဖတ်ပရိသတ်များ ၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ကျွန်တော့်ညီအစ်ကို မောင်နှမများ] အားလုံး ရွှင်ပျော်ချမ်းမြေ့ကြပါစေ...။ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံး ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ...။ အနုပညာလောက၊ ကြီးအား အနုပညာသမားစစ်စစ်များ စောင့်ရှောက်ကြပါစေ...။ ။

လေးစားခင်မင်လျက်

မောင်လှမျိုး (ချင်းချောင်းခြံ)

2002, FEB, 9

*

လောကေ - လောက၌

ဟီနပုတ္တော - အမျိုးယုတ်သောသူ၏ သားဖြစ်လျက်လည်း

ရာဇာမစ္စော - မင်း၏ အမတ် ဖြစ်တတ်၏။

ဗာလပုတ္တောစ - သူမိုက်၏ သား ဖြစ်လျက်လည်း

ပဏ္ဍိတော - ပညာရှိ ဖြစ်တတ်၏။

(လောကနီတိ)

ဒုက္ခနှင့် တစ်ခါကြုံတိုင်း

ချစ်သူလက်ကို

တစ်ခါကိုင်ပါရစေ

(အိုမာခယမ်)

.....

မျှော်လင့်မြစ်ထဲ ရွက်သစ်ဝဲ...ကြွေ

ဒဏ်ရာတွေကြောင့်

ကြွေမျက်ရည်သုတ်၊ ပစ်ဖယ်ထုတ်လည်း

အချစ်ရယ်...

(ရင်ထဲမှာ လေ)

နွေရက်ရှည်တစ်ပုဒ်။ ။

* * *

အခန်း(၁)

ကွင်းကျောင်းစာသင်တိုက်၏ လက်ျာဘက်မြေကွက်လပ်သည် ကလေးများ ဆော့ကစားသည့်အားကစားကွင်း၊ စီးဆောပေါ်တွင် ဆော့ကစားနေသူတွေ၊ ဒါန်းစီးနေသူတွေ၊ လျှောစီးနေသူတွေဖြင့် စည်စည်ကားကား။

ယုယုခိုင်ကရွယ်တူကောင်မလေးတွေနှင့်ပြေးတမ်းလိုက်တမ်းကစားနေ၏။ဂျော်နီရပ်နေသောနေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း။

ထွန်းထွန်း၏ ပြောစကားကြောင့် ဂျော်နီမျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်၏။

“ထွန်းထွန်း... အဲလိုမပြောနဲ့ ကွာ”

ဂျော်နီစကားကြောင့် ထွန်းထွန်းက...

“ဟုတ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

ဂျော်နီသည် လက်ထဲရှိဘောလုံးကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်၏။ ဘောလုံးသည် ခုန်ဆွဆွ၊ ထွန်းထွန်း၏ ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာကြောင့် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်မိသည် ။ (၁၂)နှစ်သား၏ ဒေါသသည် အရွယ်နှင့် မမျှ။ အားကုန်ဆောင့်တွန်းလိုက်သောအခါ ထွန်းထွန်း ဖင်ထိုင်ကျသွားသည် ။

ထွန်းထွန်းက သူ့မျက်နှာကို လှမ်းကုတ်သည် ။ သူက လဲကျနေသော

ထွန်းထွန်း၏ မျက်နှာကို အပေါ်စီးမှ တစ်ချက်ချင်း ဖိထိုးနေ၏။ အသက် အရွယ်ချင်း အရပ်အမောင်းချင်း တူသော်လည်း ဂျော်နီကို အနိုင်ယူသူ တွေ မရှိသေး။ မထိမတိ ပြောတက်သော ထွန်းထွန်း၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ဂျော်နီလက်သီးချက်တွေက ထိထိမိမိ။

“ဂျော်နီ”

ယုယုခိုင်၏ အော်ဟစ်သံကို သူကြားသည် ။ ဂရုမစိုက်အား ထွန်းထွန်း၏ နှာခေါင်းထဲမှ သွေးစက်တွေ စီးကျလာသည် ။ ထွန်းထွန်းက ဂျော်နီမျက်နှာကို သဲဖြင်ပက်သည် ။ မျက်လုံး တစ်ခုလုံး ဖွင့်၍ မရတော့။

“ဂျော်နီ”

ပြေးလာသော ယုယုခိုင်၏ ခြေသံကို ကြားသည် ။ အခြားသောခြေသံတွေ၊ တားဆီးစကားသံတွေ ကြားရသည် ။ လက်ခုံဖြင့် ပွတ်သပ်နေသည့် သဲပွင့်တွေက မျက်လုံးထဲတွင် မပျောက်။

လက်ချောင်းနုတစ်စုံက လက်ျာလက်မောင်းကို လာဆွဲသည် ။ ယုယုခိုင်ဟု သိ၏။ စိုးရိမ်ခင်တွယ်လေ့ရှိသော ငယ်သူငယ်ချင်း...။

‘တော်ပါတော့ ကိုအောင်သန်းရယ်’ဟု သာ အမေတားနိုင်ခွင့်ရှိသည် ။ မေးလိုက် ရိုက်လိုက်နှင့် ခန္ဓာပေါ်သို့ အဖေ့ကြိမ်လုံးက အဆက်မပြတ်။ နာမကျန်းသော မျက်လုံးတွေဖြင့်သာ တောင်းပန်ကြည့် ကြည့်နေရှာသော အဖိုးနှင့် အဖွားကို သူ့ငဲ့ကြည့်မိသေးသည် ။

အဖေသည် ယောက္ခမတွေကိုပင် အသိအမှတ်ပြုစရာ မလိုအပ်တော့ဟု ထင်နေသည့်အချိန်ကာလ။

“ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်တာပဲ ကိုအောင်သန်းရယ်၊ ဒီလောက်ထိ ရိုက်စရာမလိုပါဘူး။ ကိုယ့်သားသမီး မထိခိုက်တာကိုပဲ စိတ်အေးရမယ့်ဟာ

အမေက မဝံမရဲပြောသည်။ ။

ဂျော်နီသည် စီးကျလျက်ရှိသော မျက်ရည်တွေကို လက်ဖမိုးဖြင့် ဖယ် သုတ်နေ၏။ မငိုချင်သော်လည်း နာကျင်မှုကြောင့် မျက်ရည်ကျရသည်။ ။

လျှံထွက်နေသော နှာခေါင်းသွေးကို မဆေးကြောဘဲ ထွန်းထွန်းကို ထွန်းထွန်း၏ အမေက အိမ်ရှေ့သို့ခေါ်လာသည်။ ။ အော်ဟစ်တိုင်တန်းသည်။ ။ ထိုသို့တိုင်တန်းနေစဉ် သူ့မျက်လုံးထဲတွင် သဲမှုန်တွေ မကင်းတက်သေး။ ထွန်းထွန်းတို့ ပြန်သွားသောအခါ ဘာမပြောညာမပြောနှင့် အဖေ သူ့ကိုရိုက်၏။

“နင့်သာခေါင်းမာတာကို မမြင်ဘူးလား မအေးသန်း။ ရန်ဖြစ်လို့ သူများ သားသမီးကို ထိုးလို့၊ ကြိတ်လို့၊ ရိုက်ရင် တစ်ချက်နှစ်ချက်ပေါ့။ အခုတော့၊ ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်တာလဲ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလည်း ဆိုတာ မေးလို့ မရဘူးလေ။ အဲ့ဒီတော့သေအောင်ရိုက်မယ်”

“ရွမ်း”

ထိုင်လျက်ရှိနေသူကို မတ်တပ်ရပ်လျက်ရိုက်၏။

“တော်ပါတော့ အဖေရယ်”

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်း လာပြီး မမထားက ဝင်တားသည်။ ။ အဖေစိုက်အကြည့်ကြောင့် မမထား ငြိမ်ကုတ်သွား၏။ သူ့အရိုက်ခံရသည်ကို ယုယုခိုင်လည်း သိလိမ့်မည်ထင်သည်။ ။ ယုယုခိုင်၏ အိမ်သည် သူ့အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း။

အမေက...

“ပြော လိုက်လေ သား၊ ဘာဖြစ်လို့ ရန်ဖြစ်ရတာလဲ၊ ထွန်းထွန်းက သားကို ဘာလုပ်လို့ လဲ”

ခေါင်းကိုသာတွင် တွင် ယမ်းမိသည် ။

အဖေ ‘တောက်’ခေါက်သံသည် အိမ်နံရံတွေကို ထိကြွေမတက် ပြင်း ထန်၏။ သို့သော် ရင်ကို စဉ်းငယ်မျှ မထိခတ်။

အငယ်နှစ်ကောင်က ကားပစ္စည်းတွေတင်ထားသော ကွပ်ပျစ် အနီး တွင် ငြိမ်ကုပ်နေကြ၏။ အိမ်ရှေ့ရှိ ပြင်လက်စ ကားတစ်စီးသည် မပြီးပြ တ်သေး။

နာတာရှည်ဖြစ်နေကြရှာသော အဖိုးနှင့်အဖွား(အမေမိဘများ)သည် ဂျော်နီအရိုက်ခံရသည် ကို မနှစ်မြို့ကြ။ တားဆီးစကားကိုလည်း လေသံဖြင့်ပင် မဟနိုင်ကြ။

အရိုက်ခံရင်းက အဖိုးနှင့် အဖွားကိုပင် သနားမိချေသည် ။

*

ယုယုခိုင်က ရှင်မီးအင်္ကျီကိုဆွဲဆန့်သည် ။ မခြောက်တစ်ခြောက် ရှိ နေသော သနပ်ခါး ပါးကွက်ကြားပေါ်သို့ ဘီးကျဲဖြင့်ဆွဲခြစ်၏။ ဘောင်း ဘီတစ်ထပ် ဝတ်သည် ။ ပြီးမှ ပါတိတ်လုံချည်ငယ်ကို မနီင့်တနိုင်ဝတ်သ ည် ။ ခြောက်သွေ့သော ဆံပင်သည် လည်ဂုတ်ပေါ်သို့ ဝဲတဲတဲ။

အငယ်နှစ်ယောက်က ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် စာအော်ကျတ်နေကြသ ည် ။ အမက ကုန်စုံဆိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရင်းမှ ငဲ့ကြည့်လျက်...

“သမီး”

“ရှင်...အမေ”

“စောစောက ဂျော်နီရန်ဖြစ်လို့ ဆို၊ ဘယ်သူနဲ့ လဲ”

“ထွန်းထွန်းနဲ့ ဖြစ်တာ”

“ဘယ်ကနေစဖြစ်တာလဲ”

“သမီးမသိဘူး အမေ”

“ကစားကွင်းထဲမှာ သမီးလည်း ရှိတယ်မို့လား”

“ရှိတော့ရှိတယ် အမေ။ ဂျော်နီနဲ့ ထွန်းထွန်းနဲ့ နပန်းလုံးတာမြင်
တော့မှ သမီးကပြေးသွားတာ။ ဘယ်ကနေဘယ်လို စဖြစ်တာမှန်း မသိ
ဘူး”

အမေက ကျားပျံမကောက် ဆေးလိပ်ကြီးကို ဖွာနေသည် ။ မီးခိုးငွေ့
တထောင်းထောင်း။

“ဂျော်နီက အတန်းထဲမှာ စာတော်ရဲ့ လား”

“သမီးထက်တောင် တော်သေးတယ်”ဟု ယူခိုင်က ပြောသည် ။

“စာတော်တာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့ ။ ရန်ဖြစ်တာကဆိုးတယ်။ ထိခနဲဆို
ဂျော်နီပဲ။ ကျောင်းမှာ ရော...အိမ်မှာ ရော”

အမေ့စကားကြောင့် သူပြုံးသည် ။ ပြုံးလျက်...

“သူက စိတ်တိုတယ် အမေရဲ့ ။ စိတ်ကြီးတယ်”

ဟု ပြော၏

“ဖအေ ကားပြင်နေရင် အနားက ကူတက်လုပ်တာတော့ မဆိုးပါဘူး
။ တကယ့်လူကြီးလေး အတိုင်းပဲ”

“ဒို့ပြင်လူတွေနဲ့ သာ ရန်ဖြစ်တာ အမေရဲ့ ၊ ဂျော်နီက သမီးနဲ့ တစ်ခါ မှ ရန်မဖြစ်ဘူး”

“ဟဲ့...ဖြစ်ပါ့မလား အိမ်နီးချင်းပဲ၊ ဖြစ်လည်း ညည်းကို ဟိုက ကိုင် ပေါက်ထားလို့ အရိုးတစ်ခြား အသားတစ်ခြားဖြစ်နေမယ်”

မီးကျွမ်းနေသော ဆေးလိပ်အဖျားကို တံတွေးတို့ လျက် ပြောသည် ။
ပြုံးလျက်သာနေရ၏။

ထိုင်ရာမှ ထသည် ။ အမေ့အနီးရှိ ဆန်ထည့်ထားသော ဆန်ကောဝိုင်းကို မသည် ။ မူလနေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည် ။ စပါးလုံးကို ရွေးကောက်လျက်...

“ဆန်တွေကလည်း ကြမ်းလိုက်တာ”

“ကြမ်းလည်း ကြမ်းကြမ်းပဲ သမီးရေ.. သမဆိုင်က ထုတ်ထားတာ။ စပါးလုံးရွေးပြီးရင် ငကျွဲဆန်နည်းနည်း ရောချက်”

ခေါင်းညိတ်သည် ။

စပါးလုံးတွေစုလာအောင် ဆန်ကောကိုဝိုင်း၏။ ခဏအကြာတွင် ဟို တစ်စေ့ သည် တစ်စေ့ ကွဲပြားပုန်းလျှိုးနေသော စပါးလုံးတွေ အလယ် တွင် စု၏။

စပါးလုံးများ ရသည့်အထဲ ဆန်ကွဲကလည်း နိုင်းချင်း။ သည် ကြားထဲ ဟင်းကလည်း မကောင်းတကောင်း။